

**Statut Diakonii
Kościoła Ewangelicko – Augsburskiego
w Rzeczypospolitej Polskiej**

Tekst jednolity

Preambuła

„*Albowiem Syn Człowieczy nie przyszedł, aby mu służyło, lecz aby służyć i oddać swe życie na okup za wielu*”.
Słowa Jezusa zawarte w Ewangelii Marka 10,45 są drogowskazem dla naszego Kościoła.

To Jezus Chrystus – pierwszy Diakon – całym swym życiem wskazuje na potrzebę kierowania się miłością wobec bliźniego – czynną miłością w służbie człowieka. Dlatego misja Kościoła nierozdzielnie łączy się z działalnością diakonijną. Obok zwiastowania Słowa Bożego oraz pracy duszpasterskiej jest jego nieodzowną częścią.

Podstawą Diakonii jest aktywna troska o ludzi słabych, bezbronnych, starych i dzieci, niepełnosprawnych, wszystkich potrzebujących opieki i wsparcia, znajdującym się w sytuacjach wyjątkowych czy konfliktowych, udzielania pomocy i porady a także podejmowania działań, które koncentrują się na eliminacji przyczyn zagrożeń, wszelkich patologii i zła.

Kościół Ewangelicko – Augsburski w RP wspiera Diakonię we wszystkich jej strukturach i płaszczyznach na terenie kraju. Struktura Diakonii jest zbudowana z: Parafialnych Komisji Diakonijnych, Diakonii Diecezji i Diakonii Kościoła.

**Rozdział I
Postanowienia ogólne**

§ 1

1. Diakonia Kościoła Ewangelicko – Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej, zwana dalej Diakonią Polską została powołana na wniosek Konsystorza z dnia 21 sierpnia 1998 roku uchwałą Rady Synodalnej z dnia 7 września 1998 r. Diakonia Polska działa na podstawie Ustawy z dnia 13 maja 1994 r. o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko – Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1994 r., Nr 73, poz. 323), Ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz.U. Nr 29 poz. 155 ze zm.), Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 10 lutego 1999 r. w sprawie nadania osobowości prawnej Diakonii Kościoła Ewangelicko – Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 20 poz. 178) oraz niniejszego Statutu.
2. Szczegółowe zasady funkcjonowania Diakonii Polskiej, w tym koordynacji działań kościelnych instytucji charytatywnych w Diecezjach, określają stosowne regulaminy uchwalone przez odpowiednie władze kościelne zgodnie z Zasadniczym Prawem Wewnętrznym Kościoła Ewangelicko – Augsburskiego w RP.

§ 2

Diakonia Polska posiada osobowość prawną.

§ 3

1. Terenem działania Diakonii Polskiej jest obszar Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Dla realizacji celów statutowych Diakonia Polska może prowadzić działalność poza granicami kraju w zakresie zgodnym z ustawami danego państwa.
3. Diakonia Polska reprezentuje ogólnopolską kościelną działalność charytatywną.

§ 4

Siedzibą Diakonii Polskiej jest Warszawa

§ 5

Diakonia Polska i jej jednostki organizacyjne używają pieczęci z napisem wskazującym jej nazwę i siedzibę.

§ 6

1. Znakiem Diakonii Polskiej jest „Krzyż z koroną”. Ochrona prawna znaku wynika ze zgłoszenia dokonanego przez dysponenta prawa do jego używania. Kościół posiada uprawnienie do używania znaku w oparciu o pismo dysponenta praw.
2. Świętem Diakonii Polskiej jest 13. niedziela po Trójcy Świętej.

Rozdział II Zadania Diakonii

§ 7

1. Diakonia Polska wypełnia misję Kościoła w służbie bliźniego, świadcząc w ten sposób miłość Jezusa Chrystusa.
2. Służy ona pomocą zarówno Diecezjom jak i innym kościelnym osobom prawnym w wypełnianiu ich charytatywnych i opiekuńczych zadań.
3. Diakonia Polska jest członkiem Eurodiakonii.

§ 8

Diakonia Polska w ramach swoich zadań winna szczególnie:

- a) tworzyć i wspierać instytucje oraz inicjatywy dotyczące udzielania bliźnim różnych form pomocy (otwartej, półotwartej, zamkniętej),
- b) rozpoznawać nowe obszary pracy w sferze socjalnej,
- c) kształcić, zdobywać i dokształcać współpracowników i wolontariuszy,
- d) okazywać wszechstronną pomoc rodzinom (szczególnie wielodzietnym, matkom lub ojcom samotnie wychowującym dzieci, rodzinom dysfunkcyjnym itd.),
- e) opiekować się ludźmi chorymi, starymi, niepełnosprawnymi (m.in. poprzez popieranie służby odwiedzinowej, pomocy sąsiedzkiej itp.),
- f) współpracować z przedstawicielami opieki społecznej, instytucjami państwowymi, samorządowymi, fundacjami socjalnymi, kasami chorych, ubezpieczalniami, innymi instytucjami oraz osobami,
- g) reprezentować Diakonię Polską wobec opinii publicznej i upowszechniać jej działalność m.in. poprzez kościelne oraz inne środki masowego przekazu,
- h) przeprowadzać zbiórki na cele diakonijne (fundusze, sprzęt rehabilitacyjny i domowego użytku, odzież itp.),
- i) udzielać pomocy finansowej (w szczególnie uzasadnionych jednostkowych przypadkach),
- j) w razie potrzeby tworzyć i utrzymywać instytucje do wypełniania zadań diakonijno-opiekuńczych,
- k) współdziałać z innymi przedstawicielami służby diakonijnej Kościołów chrześcijańskich na polu ekumenicznym w kraju i zagranicą włącznie z możliwością organizacji współpracy.

§ 9

1. Diakonia Polska urzeczywistnia się w działaniu wszystkich struktur Kościoła.
2. Służba diakonijna wykonywana jest przez Kościół wobec każdego potrzebującego bez względu na jego status, wiek, płeć, wyznanie, rasę i inne różnice oraz stosownie do istniejących możliwości pełnienia tej służby.

Rozdział III Środki materialne i rzeczowe Diakonii

§ 10

Na majątek Diakonii Polskiej składają się własne środki finansowe, nieruchomości i ruchomości, nabyte lub otrzymane dla realizowania zadań Diakonii Polskiej.

§ 11

Środki Diakonii Polskiej pochodzą w szczególności z:

- a) środków budżetowych przekazywanych przez Kościół na podstawie zatwierdzonych uchwałą Synodu rocznych planów rzeczowo-finansowych Kościoła,
- b) ofiar, darowizn, spadków i zapisów,
- c) dotacji osób prawnych,
- d) dochodów ze zbiórek i imprez publicznych,
- e) dochodów z majątku ruchomego i nieruchomego oraz obrotu tym majątkiem,
- f) dotacji organizacji i funduszy rządowych i pozarządowych,
- g) przychodów własnych z kościelnej działalności niegospodarczej oraz prowadzonej przez kościelne jednostki organizacyjne działalności gospodarczej,
- h) z odpłatności za usługi świadczone jej instytucjom charytatywno-opiekuńczym,
- i) z subwencji, dotacji lub należności określonych przepisami państwowymi z tytułu prowadzenia placówek oświatowo-wychowawczych czy opiekuńczo-wychowawczych dla osób szczególnej troski bądź z tytułu

prowadzonej działalności humanitarnej i charytatywno-opiekuńczej zgodnie z art. 21a Ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz. U. Nr 29 poz. 155 ze zm.).

§ 12

1. Dochody Diakonii Polskiej przeznaczone są w całości na finansowanie jej działalności statutowej oraz na Fundusz Socjalny Kościoła przewidziany w art. 38 Ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko – Augsburgskiego z dnia 13 maja 1994 r.
2. Ewidencja księgową działalności Diakonii Polskiej prowadzona jest zgodnie z zasadami określonymi przez wewnętrzne przepisy kościelne.

Rozdział IV Władze Diakonii

§ 13

1. Władzami Diakonii Polskiej są Prezes Diakonii, Dyrektor Generalny i Rada Diakonii, które realizują swoje funkcje we współdziałaniu z Konsystorzem, Radą Synodalną i Synodem Kościoła Ewangelicko – Augsburgskiego w RP.
2. Szczegółowe zasady tego współdziałania oraz wymogi stawiane kandydatom na poszczególne funkcje, programy ich działania, zasady rozliczeń finansowych i inne kwestie bieżącego funkcjonowania określone zostaną w regulaminach wewnętrznych z uwzględnieniem zapisów niniejszego statutu.

§ 14

1. Koordynatorem polityki Kościoła w dziedzinie Diakonii Polskiej oraz współdziałania pionu wyodrębnionej Diakonii z działalnością innych jednostek Kościoła jest Prezes Diakonii.
2. Prezes Diakonii powoływany jest na okres pięciu lat przez Synod Kościoła spośród Biskupów, włącznie z Biskupami emerytowanymi.
3. Zasady wyboru Prezesa Diakonii oraz szczegółowy zakres jego funkcji określa regulamin.

§ 15

1. Organem ustalającym politykę Kościoła w dziedzinie Diakonii Polskiej i sprawującym ogólny nadzór nad jej realizacją jest Rada Diakonii. W ramach tego nadzoru Rada Diakonii spośród członków Synodalnej Komisji Rewizyjnej, Konsystorza oraz Rady Synodalnej powołuje trzyosobową Komisję Nadzorczą.
2. Diakonią Polską kieruje na bieżąco Dyrektor Generalny Diakonii przy pomocy Biura Diakonii.
3. Do reprezentowania Diakonii Polskiej na zewnątrz i dokonywania czynności prawnych w jej imieniu upoważniony jest Prezes Diakonii lub Dyrektor Generalny jednoosobowo, każdy w zakresie swoich właściwości.

§ 16

Rada Diakonii składa się z członków wchodzących z urzędu i z wyboru.

1. Członkami z urzędu są: Biskup Kościoła i Prezes Synodu.
2. Siedmiu członków pochodzi z wyborów. Dwóch kandydatów wybiera Synodalna Komisja ds. Diakonii, dwóch Konsystorz Kościoła i trzech Synod Kościoła spośród członków Diecezjalnych Rad Diakonii. Członkowie z wyboru, z wyjątkiem jednego wybranego przez Konsystorz Kościoła są osobami świeckimi.
3. Kadencja Rady Diakonii trwa 5 lat.
4. Posiedzenia Rady Diakonii zwoływane są nie rzadziej niż co sześć miesięcy. Obsługę pracy organizacyjno-biurowej Rady zapewnia Biuro Diakonii Polskiej. W pracach Rady Diakonii uczestniczy Prezes Diakonii z głosem doradczym. Szczegółowe zasady działania Rady Diakonii i tryb wyboru jej przewodniczącego określa regulamin.

§ 17

1. Rada Diakonii ustala politykę Kościoła w dziedzinie diakonii i sprawuje ogólny nadzór nad jej realizacją. W tym celu Rada w szczególności:
 - a) zatwierdza programy i plany działania Kościoła w zakresie diakonii,
 - b) przyjmuje informację Prezesa Diakonii oraz coroczne sprawozdanie Dyrektora Generalnego z pracy Diakonii Polskiej,
 - c) udziela na pozytywny wniosek Komisji Nadzorczej corocznego absolutorium Dyrektorowi Generalnemu ,
 - d) opiniuje i przedkłada Konsystorzowi preliminarze budżetowe Diakonii Polskiej przygotowane przez Dyrektora Generalnego,
 - e) udziela zezwolenia Dyrektorowi Generalnemu na dokonywanie czynności wykraczających poza zwykły zarząd,

- f) wnosi do Konsystorza o wyrażenie zgody na zbycie nieruchomości będących własnością Diakonii Polskiej,
 - g) ustala zakres, środki i sposób realizacji zadań Diakonii Polskiej zleczanych do wykonania przez diecezjalne i parafialne jednostki organizacyjne Diakonii,
 - h) prowadzi szkolenie w dziedzinie Diakonii dla służb diakonijnych i wolontariuszy,
 - i) wnioskuje o dokonanie zmian w Statucie oraz w regulaminach wykonawczych, które są dokonywane w trybie przewidzianym przez odpowiednie przepisy,
 - j) powołuje członków Komisji Nadzorczej spośród kandydatów zaproponowanych przez Konsystorz i wykonuje inne niezbędne zadania powierzone w jej regulaminach.
2. Rada Diakonii ustala zasady podziału pomocy materialnej i rzeczowej przekazywanej na rzecz Diakonii Polskiej z zagranicy, a także wysyłanej do innych krajów.
 3. Rada Diakonii, na wniosek zarządzających organów Diakonii Polskiej lub naczelnych władz wykonawczych Kościoła, określa ogólne granice zatrudnienia w administracji Diakonii Polskiej.

§ 18

1. Dyrektor Generalny realizuje politykę Kościoła w dziele Diakonii Polskiej i w tym zakresie jego bezpośrednim zwierzchnikiem jest Biskup Kościoła.
2. Pod kierunkiem Prezesa Diakonii, Dyrektor Generalny współdziała z innymi jednostkami organizacyjnymi Kościoła oraz odpowiednimi organami państwowymi i samorządowymi w sprawach Diakonii, udziela im rad oraz pomocy. W szczególności współdziała z Synodalną Komisją ds. Diakonii.
3. Dyrektor Generalny w szczególności:
 - a) kieruje bezpośrednio Diakonią Polską,
 - b) nadzoruje personel Diakonii Polskiej i ustala regulamin ich pracy,
 - c) opracowuje do końca 3. kwartału program działalności i preliminarz budżetowy Diakonii Polskiej i nadzoruje ich wykonanie,
 - d) składa odpowiednim władzom Kościoła wnioski w zakresie działalności diakonijnej.
4. Szczegółowy zakres działania tego organu, w tym uprawnienie do dokonywania w imieniu Diakonii Polskiej czynności prawnych określa odpowiedni regulamin.

Rozdział V Postanowienia końcowe

§ 19

Zabrania się:

- a) udzielania pożyczek lub zabezpieczania zobowiązań majątkiem Diakonii Polskiej w stosunku do członków organów lub pracowników oraz osób, z którymi pracownicy pozostają w związku małżeńskim albo w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa w linii prostej, pokrewieństwa lub powinowactwa w linii bocznej do drugiego stopnia albo są związani z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli, zwanych dalej "osobami bliskimi",
- b) przekazywania majątku Diakonii Polskiej na rzecz członków organów lub pracowników oraz ich osób bliskich, na zasadach innych niż w stosunku do osób trzecich, w szczególności jeżeli przekazanie to następuje bezpłatnie lub na preferencyjnych warunkach,
- c) wykorzystywania majątku Diakonii Polskiej na rzecz członków organów lub pracowników oraz ich osób bliskich na zasadach innych niż w stosunku do osób trzecich, chyba że to wykorzystanie bezpośrednio wynika ze statutowego celu organizacji albo podmiotu, o którym mowa w art. 3 ust. 3,
- d) zakupu na szczególnych zasadach towarów lub usług od podmiotów, w których uczestniczą członkowie organów Diakonii Polskiej lub pracownicy oraz ich osób bliskich.

§ 20

1. Działalność diakonijna w Kościele prowadzona będzie z pełnym poszanowaniem ogólnych i kościelnych przepisów prawnych i w ramach dozwolonych przez prawo.
2. Zasadniczym celem pracy w dziedzinie diakonii jest służba na rzecz potrzebujących i pokrzywdzonych, i dlatego wszelkie pożytki i zyski wynikające z prowadzonej w tym zakresie działalności przeznaczone będą na pomnażanie środków na działalność diakonijną i socjalną.
3. Jednostki organizacyjne Diakonii Polskiej stanowią jedność w takim samym znaczeniu, w jakim jednością jest Jednota Kościoła Ewangelicko – Augsburgskiego w RP.
4. W Jednocie Diakonii obowiązują zasady współbraterstwa, współpracy, odpowiedzialności i rzetelności tak samo jak w Jednocie Kościoła. Dlatego pierwszeństwo przed partykularnym interesem ma interes wspólny.

§ 21

W przypadku likwidacji osobowości prawnej Diakonii Polskiej cały jej majątek przechodzi na własność Kościoła Ewangelicko – Augsburskiego.

§ 22

Niniejszy Statut został przyjęty przez Konsystorz Kościoła 21 sierpnia 1998 roku, a następnie zatwierdzony uchwałą Rady Synodalnej w dniu 7 września 1998 roku i dla wewnętrznej sfery życia Kościoła jest obowiązujący od chwili zatwierdzenia. Jego obowiązywanie ze skutkiem zewnętrznym rozpocznie się po wejściu w życie Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, o którym mowa w § 1.

§ 23

Zmiany statutu przyjęto uchwałą Rady Synodalnej z dnia z dnia 01 kwietnia 2005 r. oraz z dnia 25 lipca 2008 r.